

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2016. november 16.*

„Előzetes döntéshozatal iránti kérelem — Szolgáltatásnyújtás szabadsága — 2006/123/EK irányelv — A 13. cikk (2) bekezdése — Engedélyezési eljárások — Az esetlegesen ilyen eljárásból eredő díjak fogalma”

A C-316/15. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Supreme Court of the United Kingdom (az Egyesült Királyság legfelsőbb bírósága) a Bírósághoz 2015. június 26-án érkezett, 2015. június 22-i határozatával terjesztett elő az előtte

a „Simply Pleasure Ltd” kereskedelmi név alatt eljáró **Timothy Martin Hemming,**

James Alan Poulton,

a **Harmony Ltd,**

a „Janus” kereskedelmi név alatt eljáró **Gatisle Ltd,**

a **Winart Publications Ltd,**

a **Darker Enterprises Ltd,**

a **Swish Publications Ltd** kérelme alapján

The Queen

és

a **Westminster City Council**

között,

The Architects’ Registration Board,

The Solicitors’ Regulation Authority,

The Bar Standards Board,

The Care Quality Commission,

The Farriers’ Registration Council,

* Az eljárás nyelve: angol.

The Law Society,

The Bar Council,

The Local Government Association,

Her Majesty's Treasury

részvételével folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: L. Bay Larsen tanácselnök, M. Vilaras, J. Malenovský, M. Safjan (előadó) és D. Švaby bírák,

főtanácsnok: M. Wathelet,

hivatalvezető: L. Hewlett tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2016. június 1-jei tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- a „Simply Pleasure Ltd” kereskedelmi név alatt eljáró T.M. Hemming, továbbá J.A. Poulton, a Harmony Ltd, a „Janus” kereskedelmi név alatt eljáró Gatisle Ltd, valamint a Winart Publications Ltd, a Darker Enterprises Ltd és a Swish Publications Ltd képviselőiben T. Johnston és M. Hutchings barristers, P. Kolvin QC, V. Wakefield barrister, A. Milner és S. Dillon solicitors,
- a Westminster City Council képviselőiben H. Davies, meghatalmazotti minőségben, segítői: D. Matthias QC, N. Lieven QC, J. Lean és M. C. Streeten barristers,
- a holland kormány képviselőiben M. Bulterman, B. Koopman és M. Gijzen, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviselőiben H. Tserepa-Lacombe és T. Scharf, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2016. július 28-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a belső piaci szolgáltatásokról szóló, 2006. december 12-i 2006/123/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2006. L 376., 36. o.; a továbbiakban: szolgáltatási irányelv) 13. cikke (2) bekezdésének értelmezésére vonatkozik.
- 2 E kérelmet az egyfelől a „Simply Pleasure Ltd” kereskedelmi név alatt eljáró Timothy Martin Hemming, továbbá James Alan Poulton, a Harmony Ltd, a „Janus” kereskedelmi név alatt eljáró Gatisle Ltd, a Winart Publications Ltd, a Darker Enterprises Ltd és a Swish Publications Ltd, másfelől pedig a Westminster City Council (a westminsteri városi tanács, Egyesült Királyság) között a szexlétesítményre vonatkozó engedély megadása vagy megújítása iránti kérelem benyújtásakor fizetendő díj tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

- 3 A szolgáltatási irányelv (39), (42), (43) és (49) preambulumbekzdésének szövege a következő:

„(39) Az »engedélyezési rendszer« fogalma magában foglalja többek között az engedélyek, licenciák, jóváhagyások vagy koncessziók kibocsátásának közigazgatási eljárásait, valamint a szolgáltató arra vonatkozó kötelezettségét, hogy – a tevékenység gyakorlására való jogosultság céljából – jegyezzék be valamely szakma képviselőjeként vagy vegyék nyilvántartásba, jegyzékbe vagy adatbázisba, válják valamely testület hivatalos tagjává, vagy rendelkezzen egy meghatározott szakmához való tartozást igazoló kártyával. Engedélyt nem kizárólag hivatalos határozattal lehet kibocsátani, hanem olyan okokból eredő hallgatólagos döntésekkel is, mint például az illetékes hatóság válaszában hiánya, vagy az a tény, hogy az érdekelt félnek várnia kell a valamely nyilatkozattal kapcsolatos átvételi elismervényre annak érdekében, hogy tevékenységét megkezdhesse, vagy az utóbbi jogszerűvé váljon.

[...]

(42) A közigazgatási eljárásokra vonatkozó szabályok nem a közigazgatási eljárások harmonizációjára, hanem azoknak a túlzottan nehézkes engedélyezési rendszereknek, eljárásoknak és alaki követelményeknek a felszámolására szolgálnak, amelyek akadályozzák a letelepedés szabadságát és ennek nyomán új szolgáltató vállalkozások létesítését.

(43) Az egyik alapvető nehézség a szolgáltatásra való jogosultság és a szolgáltatási tevékenység gyakorlása terén – különösen a kis- és középvállalkozások számára – a közigazgatási eljárások összetettsége, hosszas időtartama és az eljárásokkal kapcsolatos jogbizonytalanság. Emiatt, az egyes korszerűsítő és bevált igazgatási gyakorlatra vonatkozó közösségi és nemzeti szintű kezdeményezések által állított példát követve meg kell határozni az ügyintézés egyszerűsítésének elveit, többek között az előzetes engedélyekre vonatkozó kötelezettség olyan esetekre történő korlátozásán keresztül, amelyekben az előzetes engedély elengedhetetlen, valamint az illetékes hatóság bizonyos időtartam elmúltát követő hallgatólagos engedélye elvének a bevezetésén keresztül. Az ilyen korszerűsítő tevékenység, miközben fenntartja az átláthatóságra és a gazdasági szereplőkre vonatkozó információ naprakész voltára vonatkozó követelményt, az olyan késedelmek, költségek és visszatartó hatások kiküszöbölését szolgálja, amelyek például a szükségtelen vagy túlzottan összetett és megterhelő, illetve az egymást átfedő eljárásokból, a dokumentumok benyújtásával kapcsolatos túlzott adminisztratív akadályokból, az illetékes hatóságok diszkrecionális jogköreinek alkalmazásából, a válaszadás meghatározatlan vagy túlzottan hosszú határidejéből, a megadott engedélyek érvényességének korlátozott időtartamából, valamint az aránytalan díjakból és büntetésekből erednek. Az ilyen gyakorlatok különösen erős visszatartó erővel hatnak az olyan szolgáltatókra, akik vagy amelyek tevékenységüket más tagállamokra is ki kívánják terjeszteni, továbbá összehangolt korszerűsítést tesznek szükségessé a huszonöt tagállamból álló, kibővített belső piacon.

[...]

(49) Az egyablakos ügyintézési pontok által felszámítható díjnak arányosnak kell lennie az általuk végzett eljárások és alaki követelmények költségével. Ez nem akadályozza meg a tagállamokat abban, hogy megbízzák az egyablakos ügyintézési pontokat olyan egyéb ügyintézési díjak beszédésével is, mint a felügyelő testületek díjai.”

4 Ezen irányelv 1. cikkének (1) bekezdése alapján:

„Ez az irányelv általános rendelkezéseket állapít meg a szolgáltatók letelepedési szabadságának gyakorlása és a szolgáltatások szabad mozgásának megkönnyítése érdekében, a szolgáltatások magas színvonalának megőrzése mellett.”

5 A 2006/123 irányelv 4. cikkének 6. pontja akként határozza meg az „engedélyezési rendszert”, mint „bármely eljárás, amely alapján a szolgáltatónak vagy a szolgáltatás igénybevevőjének ténylegesen lépéseket kell tennie azért, hogy az illetékes hatóságtól a szolgáltatási tevékenység nyújtására való jogosultságra vagy annak gyakorlására vonatkozóan formális vagy közvetett határozatot szerezzen”.

6 Ugyanezen irányelv „Engedélyezési rendszerek” című 9. cikke az (1) bekezdésében az alábbiakat írja elő:

„A tagállamok a szolgáltatási tevékenység nyújtására való jogosultságot, illetve annak gyakorlását nem kötik engedélyezési rendszerhez, kivéve az alábbi feltételek teljesülése esetén:

- a) az engedélyezési rendszer nem alkalmaz hátrányos megkülönböztetést az érintett szolgáltatóval szemben;
- b) az engedélyezési rendszert a közérdeken alapuló kényszerítő indok támasztja alá;
- c) a kitűzött cél kevésbé korlátozó intézkedés útján nem valósítható meg, különösen azért, mert az utólagos ellenőrzésre túl későn kerülne sor ahhoz, hogy az valóban hatékony legyen.”

7 A szolgáltatási irányelvnek „Az engedély megadására vonatkozó feltételek” című 10. cikke így rendelkezik:

„(1) Az engedélyezési rendszereknek olyan feltételeken kell alapulniuk, amelyek megakadályozzák az illetékes hatóságokat abban, hogy vizsgálati jogkörüket önkényesen alkalmazzák.

(2) Az (1) bekezdésben említett feltételek:

- a) megkülönböztetésmentesek;
- b) azokat a közérdeken alapuló kényszerítő indok támasztja alá;
- c) arányosak a közérdekhez kapcsolódó céllal;
- d) világosak és egyértelműek;
- e) objektívek;
- f) előzetesen nyilvánosságra hozták azokat;
- g) átláthatók és hozzáférhetőek.

[...]”

8 Ezen irányelvnek „Az engedély időtartama” című 11. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A szolgáltató részére megadott engedély nem lehet korlátozott időtartamú, kivéve ha:

- a) az engedély automatikusan megújul vagy csak a követelmények folyamatos teljesítésének függvénye;

b) a rendelkezésre álló engedélyek száma a közérdeken alapuló kényszerítő indok miatt korlátozott;

vagy

c) az engedély korlátozott időtartamát a közérdeken alapuló kényszerítő indok támasztja alá.

[...]

(4) Ez a cikk nem érinti a tagállamok jogát, hogy az engedélyt visszavonják, ha az engedélyezés feltételei már nem teljesülnek.”

9 Az említett irányelv „Engedélyezési eljárások” címet viselő 13. cikkének (2) bekezdése kimondja:

„Az engedélyezési eljárások és az alaki követelmények nem lehetnek visszatartó erejűek, és nem nehezíthetik meg vagy késleltethetik indokolatlanul a szolgáltatás nyújtását. Könnyen hozzáférhetőnek kell lenniük, továbbá az alkalmazásukból eredő, a kérelmezőket terhelő díjaknak észszerűnek és arányosnak kell lenniük a szóban forgó engedélyezési eljárások költségével, és nem haladhatják meg az eljárások költségét.”

10 Ugyanezen irányelv „Tiltott követelmények” című 14. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A tagállamok területükön a szolgáltatási tevékenység nyújtására való jogosultságot vagy annak gyakorlását nem köthetik az alábbi feltételek bármelyikének való megfeleléshez:

[...]

6. versengő gazdasági szereplők közvetlen vagy közvetett részvétele az engedélyek megadásában – az egyeztető bizottságokban is – vagy az illetékes hatóságok egyéb határozatainak elfogadásában, kivéve a szakmai testületeket vagy szövetségeket vagy más, illetékes hatóságként eljáró szervezeteket; ez a tilalom nem vonatkozik az egyedi engedélykérelmekről eltérő esetekben olyan szervezetekkel folytatott konzultációra, mint a kereskedelmi kamarák vagy a szociális partnerek, sem a széles közönséggel való konzultációra;

7. kötelezettség olyan pénzügyi garancia nyújtására vagy abban való részvételre, illetve olyan biztosítás kötésére, amelyet az adott állam területén letelepedett szolgáltató vagy szerv nyújt. Ez nem érinti a tagállamok lehetőségét, hogy megköveteljék biztosítások vagy pénzügyi garanciák meglétét, és azokat a követelményeket sem, amelyek kollektív kompenzációs alapon való részvételre vonatkoznak, például a szakmai testületek vagy szervezetek tagjai esetén;

[...]”

Az Egyesült Királyság joga

11 A szolgáltatási irányelvet átültető Provision of services Regulations 2009 (a szolgáltatásokról szóló 2009. évi rendelet) 4. rendelkezése szerint:

„»Engedélyezési rendszer«: bármely eljárás, amely alapján a szolgáltatónak vagy a szolgáltatás igénybevevőjének ténylegesen meg kell szerezni az illetékes hatóság engedélyét vagy értesítenie kell az illetékes hatóságot azért, hogy a szolgáltatási tevékenységet nyújthassa vagy azt gyakorolhassa. [...]”

12 Ugyanezen rendelet 18. rendelkezésének (2)–(4) bekezdése értelmében:

„(2) Az engedélyezési rendszer alapján valamely illetékes hatóság által előírt engedélyezési eljárások és az alaki követelmények

a) nem lehetnek visszatartó erejűek, vagy

b) nem nehezíthetik meg vagy késleltethetik indokolatlanul a szolgáltatás nyújtását.

(3) Az engedélyezési rendszer alapján valamely illetékes hatóság által előírt engedélyezési eljárásoknak és az alaki követelményeknek könnyen hozzáférhetőnek kell lenniük.

(4) Az illetékes hatóság által előírt, a kérelmezőket az engedélyezési rendszer alapján terhelő díjnak észszerűnek és arányosnak kell lenniük a rendszer szerinti eljárások és alaki követelmények költségével, és nem haladhatják meg az említett eljárások és alaki követelmények költségét.”

13 A Local Government (Miscellaneous Provisions) Act 1982 (a helyi önkormányzatokról szóló 1982. évi törvény [vegyes rendelkezések] 3. mellékletének 19. bekezdése akként rendelkezik, hogy az engedély megadásáért vagy megújításáért a kérelmezőnek az illetékes hatóság által megállapított észszerű díjat kell fizetnie.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

14 A westminsteri városi tanács a kereskedelmi szexlétesítmények, köztük a szexboltok működtetésének engedélyező hatósága Westminsterben. T.M. Hemming és társai az alapeljárásban vizsgált teljes időszakban westminsteri szexboltok engedélyesei voltak.

15 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy az említett időszakban a helyi önkormányzatokról szóló 1982. évi törvény (vegyes rendelkezések) 3. mellékletének 19. bekezdése értelmében nem csupán azon költségek fedezése érdekében lehetett díjat kivetni, amelyek a szexlétesítmények engedélyének megadása vagy megújítása iránti kérelmek feldolgozásával összefüggésben merülnek fel, hanem az üzlethelyiségeknek az engedély megadását követő, az „éber rendfenntartás” céljából lefolytatott azon helyszíni vizsgálatával összefüggő költségek fedezése érdekében is, amelyre azért kerül sor, hogy azonosítani lehessen a szexlétesítményeket engedély nélkül üzemeltető személyeket, és velük szemben eljárást lehessen indítani.

16 Így a valamely szexlétesítményre vonatkozó engedély megadásáért vagy megújításáért a kérelmezőnek minden évre olyan, két részből összetevődő díjat kell fizetnie, amelynek egyik része a kérelem adminisztrálásával kapcsolatos, és vissza nem téríthető, míg a másik, jelentősen nagyobb rész az engedélyezési rendszer kezelésével kapcsolatos, és a kérelem elutasítása esetén visszatérítendő. Például a 2011/2012. évre a díj teljes összege kérelmezőnként 29 102 font (GBP) (körülbelül 37 700 euró) volt, amelyből 2667 GBP (körülbelül 3455 euró) az engedély adminisztrációjával összefüggő és vissza nem téríthető összeg volt, míg a fennmaradó 26 435 GBP (körülbelül 34 245 euró) az engedélyezési rendszer kezelésével függött össze, és a kérelem elutasítása esetén visszatérítendő volt.

17 T. M. Hemming és társai szerint a westminsteri városi tanács nem volt jogosult előírni a díj e második részének megfizetését. Az ennek megfelelő összegeket, még ha azok a kérelem elutasítása esetén vissza is járnak, az engedélyezési rendszer működtetésével összefüggő költségek folytán kellett megfizetni, anélkül hogy azok kapcsolódna a kérelmek adminisztrációjával összefüggő költségekhez, és ezeket az összegeket a westminsteri városi tanács általános költségvetésének kellett volna viselnie, vagy csak azoktól a gazdasági szereplőktől kellett volna követelni, akiknek a kérelmét kedvezően bírálták el.

- 18 T. M. Hemming és társai pernyertesek lettek az Egyesült Királyság azon bíróságai előtt, amelyekhez keresetet nyújtottak be. E bíróságok úgy ítélték meg, hogy a szolgáltatási irányelv 13. cikkének (2) bekezdése egyaránt vonatkozik az olyan kérelmezőket terhelő díjakra, akiknek a kérelmét kedvezően bírálták el, valamint az olyan kérelmezők díjaira, akiknek a kérelmét elutasították, továbbá e rendelkezéssel ellentétes, ha az engedélyező hatóság a Westminsterben engedély nélkül szexlétesítményt működtető személyek ellen folytatott vizsgálat és eljárás költségeit megkülönböztetés nélkül ráterheli azon kérelmezőkre, akiknek megadják az engedélyt, valamint azokra, akiknek a kérelmét elutasítják.
- 19 Következésképpen az engedélyben nem részesülő kérelmezőktől csak a kérelmük feldolgozásának költségeit lehetne követelni, ideértve a szexlétesítmény működtetésére való alkalmasságuk vizsgálatát is, míg az engedélyben részesülő kérelmezőkkel csak a hasonló költségeket, valamint az engedélyük megújítása esetén a korábbi engedélyükhöz kapcsolódó kötelezettségek tiszteletben tartásának ellenőrzésével járó költségeket lehetne megfizettetni.
- 20 A kérdést előterjesztő bíróság a Court of Appeal (England & Wales) (Civil division) (Fellebbviteli bíróság [Anglia és Wales] [Polgári Kollégium]) ítélete elleni jogorvoslat tárgyában eljárva úgy ítélte meg, hogy az előtte kifogásolt megközelítés azzal a következménnyel járna, hogy az engedélyezési rendszer kezeléséért felelős hatóságnak kellene viselnie e rendszer működtetésének költségeit, az engedélyben részesülő gazdasági szereplők javára, mivel e hatóság nem írhatná elő a kérelmezővel szemben, hogy járuljon hozzá az említett rendszernek a szexlétesítményeket engedély nélkül működtető személyekre történő alkalmazásából eredő költségekhez, jóllehet e kezelés az ilyen létesítményeket engedéllyel működtető személyek javát szolgálja. Ennek érdekében az említett hatóságnak az általános forrásait kellene igénybe vennie.
- 21 E bíróság felveti azt a kérdést, hogy mi lenne a megoldás a hasonló rendszereket működtető olyan egyéb szabályozó vagy szakmai szervezetek esetén, amelyek nem feltétlenül rendelkeznek általános forrásokkal, és nem jogosultak arra sem, hogy ilyen vagy olyan módon forrásokat gyűjtsenek.
- 22 Jóllehet a kérdést előterjesztő bíróság meg van győződve arról, hogy összhangban van a szolgáltatási irányelv 13. cikkének (2) bekezdésével az olyan rendszer, amelynek keretében a kérelmezőnek a kérelem kedvező elbírálása esetén további díjat kell fizetnie annak érdekében, hogy fedezze az engedélyezési rendszer működtetésével és felügyeletével összefüggő költségeket, e bíróság felveti azt a kérdést, hogy a westminsteri városi tanács által alkalmazott rendszer összeegyeztethető-e az irányelv e rendelkezésével.
- 23 Ezzel együtt e bíróság kiemeli, hogy nem áll rendelkezésére semmilyen adat, amelynek alapján megállapítható lenne, hogy az a követelmény, amely szerint a kérelemmel együtt meg kell fizetni egy olyan összeget, amely a kérelem elutasítása esetén visszatérítendő, visszatárhathatná a gazdasági szereplőket attól, hogy szexlétesítmény működtetése iránti kérelmet terjesszenek elő.
- 24 A kérdést előterjesztő bíróság végül felveti azt a kérdést, hogy vajon ténylegesen terhet jelent-e az engedély iránti kérelmet előterjesztő személy számára az, hogy az engedély megadásáról vagy annak elutasításáról szóló határozatra várva meg kell előlegeznie egy összeget.

25 E körülmények között a Supreme Court of the United Kingdom (az Egyesült Királyság legfelsőbb bírósága) akként határozott, hogy felfüggeszti az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából az alábbi kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„Amennyiben valamely szexlétesítményre vonatkozó engedély megadásáért vagy megújításáért a kérelmezőnek olyan, két részből összetevődő díjat kell fizetnie, amelynek egyik része a kérelem adminisztrálásával kapcsolatos, és vissza nem téríthető, a másik rész pedig az engedélyezési rendszer kezelésével, és a kérelem elutasítása esetén visszatérítendő:

- 1) a második, visszatérítendő részt is magában foglaló díj megfizetésének kötelezettsége az uniós jog szempontjából és minden további nélkül azt jelenti-e, hogy az alpereseket a kérelmükkel összefüggésben olyan díj terhelte, amely ellentétes volt a [szolgáltatási] irányelv 13. cikkének (2) bekezdésével annyiban, amennyiben meghaladta a kérelmek elbírálásával kapcsolatban felmerült költséget?
- 2) függ-e az a végkövetkeztetés, amely szerint az ilyen követelményt úgy kell tekinteni, mint amely díjat – vagy ha úgy kell tekinteni, a kérelmek elbírálásával kapcsolatban felmerült költségeket meghaladó díjat – foglal magában, további (és ha igen, mely) követelmények hatásától, például:
 - a) annak bizonyítása, hogy a második, visszatérítendő rész a kérelmező számára valamiféle költséget vagy veszteséget jelentett, vagy valószínűleg fog jelenteni,
 - b) a második, visszatérítendő rész mértéke és az az időtartam, amíg azt a visszatérítésig visszatartják, vagy
 - c) a kérelmek elbírálásával kapcsolatban felmerült költségekben (és így a vissza nem téríthető költségekben) elért bármiféle megtakarítás, amely abból ered, hogy az összes kérelmezőnek előre meg kellett fizetnie a két részből összetevődő díjat?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

- 26 A kérdést előterjesztő bíróság a kérdéseivel – amelyeket együtt kell megvizsgálni – lényegében azt kívánja megtudni, hogy a szolgáltatási irányelv 13. cikkének (2) bekezdését akként kell-e értelmezni, hogy az alapeljárásban vizsgáltakhoz hasonló körülmények között azzal ellentétes, ha a valamely engedély megadása vagy megújítása iránti kérelem benyújtásának időpontjában olyan díjat kell megfizetni, amelynek egy része az érintett engedélyezési rendszer kezelésével és kikényszerítésével összefüggő költségeknek felel meg, még ha e részt a kérelem elutasítása esetén vissza is kell téríteni.
- 27 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint valamely uniós jogi rendelkezés értelmezéséhez nemcsak annak kifejezéseit, hanem szövegkörnyezetét, és annak a szabályozásnak a célkitűzéseit is figyelembe kell venni, amelynek az részét képezi (lásd többek között: 2016. július 14-i Verband Sozialer Wettbewerb-ítélet, C-19/15, EU:C:2016:563, 23. pont).
- 28 E tekintetben mindjárt az elején meg kell állapítani, hogy valamely díjnak a szolgáltatási irányelv 13. cikkének (2) bekezdése értelmében történő azonosítása szempontjából nincs jelentősége annak, hogy a kérelmező által megfizetendő díjat az engedély iránti kérelemnek elutasítása esetén vissza kell-e téríteni. Az ugyanis, hogy díjat kell fizetni, olyan pénzügyi kötelezettségnek, következésképpen tehernek minősül, amelyet a kérelmezőnek viselnie kell ahhoz, hogy a kérelmét figyelembe vegyék, függetlenül attól, hogy e kérelem elutasítása esetén utóbb vissza kell-e téríteni annak összegét. Ez annál is inkább így van, mivel az ezen irányelv (39), (42) és (43) preambulumbekkezdésével együtt értelmezett fenti cikk annak elkerülésére irányul, hogy az engedélyezési eljárások és formai követelmények bizonyos vonatkozásai visszatartsanak a szolgáltatási tevékenységek megkezdésétől.

- 29 Ahhoz, hogy a díjak összhangban legyenek a szolgáltatási irányelv 13. cikkének (2) bekezdésével, e rendelkezés értelmében azoknak arányosnak kell lenniük a szóban forgó engedélyezési eljárások költségével, és nem haladhatják meg az eljárások költségét.
- 30 Mivel az ilyen díjak összege a fenti követelményekre tekintettel semmi esetre sem haladhatja meg a szóban forgó engedélyezési eljárás költségeit, meg kell vizsgálni, hogy az egészében vett engedélyezési rendszer kezelésével és kikényszerítésével összefüggő költségek „az eljárások költsége” fogalom alá tartozhatnak-e.
- 31 Jóllehet a Bíróságnak még nem volt alkalma e fogalmat a szolgáltatási irányelv keretében értelmezni, más összefüggésben már pontosította, hogy az ellentételezés jellegű díjak összegének kiszámítása érdekében a tagállam nem csupán azokat a dologi és bérköltségeket veheti figyelembe, amelyek közvetlenül kapcsolódnak azon műveletek elvégzéséhez, amelyeknek e költségek az ellenszolgáltatását képezik, hanem az illetékes közigazgatási szerv azon általános kiadásainak hányadát is, amelyek e műveletekhez rendelkezhetők (1997. december 2-i Fantask és társai ítélet, C-188/95, EU:C:1997:580, 30. pont).
- 32 Másfelől a Bíróságnak már volt alkalma pontosítani – ráadásul az uniós jog olyan rendelkezése tekintetében, amely kifejezetten megengedte, hogy az igazgatási költségek kiszámítása során figyelembe vegyék az egyedi engedélyek rendszerének alkalmazásával, kezelésével és ellenőrzésével összefüggő költségeket –, hogy a figyelembe vett költségek nem foglalhatják magukban a kérdéses hatóság általános felügyeleti tevékenységével összefüggő kiadásokat (lásd ebben az értelemben: 2006. szeptember 19-i i-Germany és Arcor ítélet, C-392/04 és C-422/04, EU:C:2006:586, 34. és 35. pont).
- 33 Márpedig e megállapítás még inkább érvényes a szolgáltatási irányelv 13. cikkének (2) bekezdését illetően, amely egyrészt csak „az eljárások költségeire” vonatkozik, másrészt pedig az a célja, hogy megkönnyítse a szolgáltatási tevékenységek megkezdését. E célkitűzést ugyanis nem szolgálhatja olyan követelmény, amely az érintett engedélyezési rendszer kezelésével és kikényszerítésével járó költségek – amelyek magukban foglalják többek között az engedély nélküli tevékenységek azonosításával és szankcionálásával összefüggő költségeket – előfinanszírozását írja elő.
- 34 Az előterjesztett kérdésekre tehát azt a választ kell adni, hogy a szolgáltatási irányelv 13. cikkének (2) bekezdését akként kell értelmezni, hogy az alapeljárásban vizsgáltakhoz hasonló körülmények között azzal ellentétes, ha a valamely engedély megadása vagy megújítása iránti kérelem benyújtásának időpontjában olyan díjat kell megfizetni, amelynek egy része az érintett engedélyezési rendszer kezelésével és kikényszerítésével összefüggő költségeknek felel meg, még ha e részt a kérelem elutasítása esetén vissza is kell téríteni.

A költségekről

- 35 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

A belső piaci szolgáltatásokról szóló, 2006. december 12-i 2006/123/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 13. cikkének (2) bekezdését akként kell értelmezni, hogy az alapeljárásban vizsgáltakhoz hasonló körülmények között azzal ellentétes, ha a valamely engedély megadása vagy megújítása iránti kérelem benyújtásának időpontjában olyan díjat kell megfizetni, amelynek egy része az érintett engedélyezési rendszer kezelésével és kikényszerítésével összefüggő költségeknek felel meg, még ha e részt a kérelem elutasítása esetén vissza is kell téríteni.

Aláírások